

Clare Mackintosh

IK
ZIE
JOU

LITERAIRE THRILLER

'Huiveringwekkend!'

Paula Hawkins, auteur van *Het meisje in de trein*

Clare Mackintosh

IK
ZIE
JOU

De Fontein

*Je doet elke dag precies hetzelfde.
Je weet precies waar je heen gaat.
Je bent niet de enige.*

1

De man achter me staat zo dichtbij dat ik zijn adem vochtig in mijn nek voel blazen. Ik schuifel een centimeter naar voren en druk mezelf tegen een overjas die naar natte hond ruikt. Het lijkt wel of het sinds begin november onophoudelijk heeft geregend en er stijgt damp uit boven de dicht opeengepakte lichamen. Er duwt een ak-tetas tegen mijn dijbeen. De metro gaat schokkend een bocht om, maar ik word overeind gehouden door het gedrang van de mensen om me heen en met tegenzin zoek ik met één hand even steun tegen de grijze overjas. Bij Tower Hill spuugt de metro een man of tien uit, maar er stappen er twintig in, allemaal vastbesloten zo snel mogelijk naar huis te gaan omdat het weekend begint.

‘Naar achteren doorlopen alstublieft!’ klinkt het uit de luidspreker. Niemand beweegt.

De grijze overjas is verdwenen en ik neem schuifelend zijn plaats in, voornamelijk omdat ik dan bij de stang kan en niet langer het DNA van een vreemde in mijn nek geblazen krijg. Mijn handtas is naar achteren gedraaid en ik trek hem weer naar voren. Twee Japanse toeristen met enorme rugzakken nemen twee extra plaatsen in beslag. Een vrouw aan de andere kant van de coupé ziet me kijken, vangt mijn blik op en vertrekt solidair haar gezicht. Ik kijk haar heel even aan en sla dan mijn ogen neer. De schoenen om me heen zijn allemaal anders: grote glimmende van de mannen, onder een gestreepte pantalon; die van de vrouwen kleurrijk en met hakken,

de tenen in onmogelijke punten gepropt. Tussen de benen zie ik een paar met gladde kousen; mat zwart dat eindigt in witte gympen. De eigenaresse zie ik niet, maar ik stel me voor dat ze een jaar of twintig is en de kantoor schoenen met torenhoge hakken in haar tas heeft gestopt, of op kantoor in een lade.

Ik heb overdag nooit hakken gedragen. Ik was de Clarks-veterschoenen nog maar nauwelijks ontgroeid toen ik zwanger raakte van Justin en hakken waren zinloos achter de kassa van Tesco of met een tegenstribbelende peuter op straat. En inmiddels ben ik oud genoeg om beter te weten. Een uur in de trein op weg naar mijn werk, een uur op weg naar huis. Struikelen op kapotte roltrappen. Overreden worden door buggy's en fietsen. En waarvoor? Om acht uur achter een bureau te zitten. Ik heb mezelf een uniform opgelegd van een zwarte broek met daarop een verscheidenheid aan strijkvrije tops die net goed genoeg zijn voor kantoor; in mijn la heb ik een vest voor drukke dagen waarop de deur voortdurend opengaat en de warmte verdwijnt met elke potentiële klant.

De trein stopt en ik dring het perron op. Vanaf hier neem ik de bovengrondse en hoewel die vaak net zo vol is, vind ik het fijner. Ik voel me onder de grond niet op mijn gemak; benauwd, al weet ik dat het allemaal tussen mijn oren zit. Ik droom van werk op loopafstand maar dat gaat niet lukken; de enige banen die de moeite waard zijn bevinden zich in zone 1 en de enige betaalbare hypotheeken in zone 4.

Ik moet op de trein wachten en ik pak een exemplaar van de *London Gazette* uit het rek. De sombere koppen passen bij de datum: vrijdag 13 november. De politie heeft weer een terroristische aanslag verijdeld. Drie pagina's met foto's van explosieven die ze uit een flat in Noord-Londen hebben gehaald. Ik blader door foto's van mannen met baarden en beweeg me naar de scheur in het asfalt op het perron waar de deur straks open zal gaan. Dankzij mijn zorgvuldig gekozen positie eindig ik in mijn favoriete hoekje voor de coupé helemaal vol is; de stoel aan het eind van de rij, waar ik tegen de glaswand kan leunen. De coupé stroomt snel vol en ik kijk naar de mensen die niet kunnen zitten. Met een licht schuldgevoel van opluchting zie ik dat er geen oudere mensen bij zijn of zichtbaar

zwangere. Ondanks de platte schoenen doen mijn voeten pijn, want ik heb het grootste deel van de dag voor de archiefkasten gestaan. Dossiers opbergen behoort eigenlijk niet tot mijn taken. Er komt een meisje om kopieën te maken en de dossiers op orde te houden, maar uit wat ik vandaag heb gezien concludeer ik dat dat weken niet is gebeurd. Ik heb particuliere objecten aangetroffen tussen zakelijke en verhuur- tussen koopcontracten. Stom genoeg kon ik er mijn mond niet over houden.

‘Ruim het dan maar meteen op, Zoë,’ zei Graham. In plaats van bezichtigingen te plannen stond ik in de tochtige gang voor het kantoor van Graham te wensen dat ik me erbuiten had gehouden. Hallow & Reed is geen slechte werkgever. Vroeger kwam ik één dag per week voor de boekhouding, maar toen ging de collega die de administratie deed met zwangerschapsverlof en Graham vroeg me of ik haar taken wilde overnemen. Ik was boekhouder, geen persoonlijk assistente, maar het betaalde best goed en ik was een paar cliënten kwijtgeraakt, dus ik greep die kans met beide handen aan. Het is nu drie jaar later en ik doe het nog steeds.

Wanneer we bij Canada Water komen is de coupé aardig wat leger geworden en de mensen die nog staan doen dat omdat ze dat willen. De man naast me zit zo wijdbeens dat ik mijn benen aan de kant moet houden en als ik naar passagiers aan de andere kant kijk zie ik twee mannen precies hetzelfde doen. Is dat bewust? Of een innerlijke drang zich groter te maken dan anderen? De vrouw tegenover me verzet haar boodschappentas en ik hoor de onmiskenbare klank van een wijnfles. Ik hoop dat Simon een fles in de koelkast heeft gezet; het is een lange week geweest en ik wil alleen nog maar op de bank hangen en tv-kijken.

In de *London Gazette* beklagt een voormalige *X-Factor*-finalist zich over de ‘druk van de roem’ en er is een artikel over een debat over privacywetten dat bijna de hele pagina in beslag neemt. Ik lees zonder de woorden echt in me op te nemen, het is meer foto’s kijken en koppen scannen zodat ik het gevoel heb dat ik nog een beetje op de hoogte blijf. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een hele krant gelezen heb of het hele journaal heb uitgezeten. Het blijft bij flitsen van *Sky News* tijdens het ontbijt

of krantenkoppen die ik op weg naar mijn werk meelee over een schouder.

De trein komt tussen Sydenham en Crystal Palace tot stilstand. Verderop in de coupé wordt geërgerd gezocht, maar ik neem niet de moeite om te kijken wie dat doet. Het is al donker en als ik uit het raam kijk staart mijn eigen gezicht terug, bleker dan in het echt en vervormd door de regen. Ik zet mijn bril af en wrijf over de deukjes aan weerszijden van mijn neus. Er kraakt iets door de luidspreker, maar het klinkt zo gedempt en er wordt met zo'n sterk accent gesproken dat niemand de mededeling begrijpt. Het kan van alles zijn, van een seinstoring tot een aanrijding met een persoon.

Ik hoop niet dat het dat is. Ik denk aan mijn glas wijn en Simon die mijn voeten masseert en voel me schuldig omdat ik als eerste aan mijn eigen comfort denk en niet aan de wanhoop van een suicidale medemens. Ik ben ervan overtuigd dat het niet om een springer gaat. Die heb je op maandagochtend, niet op vrijdagmiddag, als het werk dagen ver weg is.

Er klinkt weer wat gekraak en dan wordt het stil. Wat de vertraging ook veroorzaakt, het gaat nog wel even duren.

'Dat is geen goed teken,' zegt de man naast me.

'Hmm,' zeg ik neutraal. Ik blijf in de krant bladeren en ben bij de theaterrecensies en zoekertjes aanbeland. Zo ben ik pas na zevenen thuis en dan moeten we iets eenvoudigs eten, niet de gebraden kip die ik bedacht had. Simon kookt door de week en ik vrijdagavond en in het weekend. Als ik het hem zou vragen zou hij het die avonden ook doen, maar dat kan ik niet maken. Ik kan hem niet elke avond voor ons – voor mijn kinderen – laten koken. Misschien ga ik wel wat afhalen.

Ik sla het zakelijke nieuws over en kijk naar de puzzel, maar ik heb geen pen bij me. Dus lees ik de zoekertjes – misschien vind ik wel een baantje voor Katie – of voor mij nu we het er toch over hebben, al weet ik dat ik nooit weg zal gaan bij Hallow & Reed. Het betaalt goed en ik weet waar ik aan toe ben. Met een andere baas zou het de perfecte baan zijn. De meeste cliënten zijn aardig. Over het algemeen start-ups die kantoorruimte zoeken en bedrijven die het voor de wind gaat en die moeten uitbreiden. We doen wei-

nig in woonhuizen, maar de flats boven winkels zijn heel geschikt voor nieuwelingen op de woningmarkt of mensen die kleiner willen gaan wonen. Ik krijg veel te maken met mensen die net gescheiden zijn. Soms, als ik er zin in heb, vertel ik ze dat ik weet wat ze doormaken.

‘Is het goed gekomen?’ vragen de vrouwen altijd.

‘De beste beslissing die ik ooit genomen heb,’ zeg ik dan vol overtuiging. Dat willen ze horen.

Ik zie geen baantjes voor negentienjarige aspirant-actrices, maar van de pagina met een advertentie voor een officemanager vouw ik een hoekje om. Het kan geen kwaad om de markt in de gaten te houden. Even verbeeld ik me dat ik het kantoor van Graham Hallow binnenloop, hem mijn ontslagbrief overhandig en hem vertel dat ik er schoon genoeg van heb om als oud vuil toegesproken te worden. Dan kijk ik naar het salaris dat geboden wordt voor de functie van officemanager en bedenk hoelang ik erover heb gedaan om op te klimmen tot een salaris waar ik daadwerkelijk van kan leven. Je weet wat je hebt en niet wat je krijgt, dat zeggen ze toch altijd?

Op de achterkant van de *Gazette* staan alleen schadeclaims en financiële zaken. Opzettelijk vermijd ik de advertenties voor leningen – met die rentetarieven moet je hartstikke gek zijn of wanhopig – en mijn blik gaat naar onderen, waar zoekertjes staan voor chatboxen.

**Getrouwde rijpe vrouw zoekt discreet vrijblijvend contact.
Sms ANGEL naar 69998 voor foto's.**

Ik trek mijn neus op, meer vanwege de exorbitante prijs per bericht dan vanwege de geboden diensten. Wie ben ik om over een ander te oordelen? Ik wil de bladzijde al omdraaien en heb me erbij neergelegd dat ik me zal moeten verdiepen in de voetbalwedstrijd van gisteravond als mijn oog valt op de advertentie onder die van ‘Angel’.

Even denk ik dat het door mijn vermoeide ogen komt; ik knipper uit alle macht, maar er verandert niets.

Ik ben zo verdiept in wat ik zie dat ik niet eens merk dat de trein weer gaat rijden. Met een schok komt hij in beweging en ik steek

automatisch mijn hand uit, die op het dijbeen van mijn buurman belandt.

‘Sorry!’

‘Geef niet.’ Hij glimlacht en ik dwing mezelf terug te lachen. Maar mijn hart bonkt en ik staar naar de advertentie. Er staat dezelfde waarschuwing over extra kosten als bij de andere advertenties en een 0809-nummer erboven. Het webadres is www.findtheone.com. Ik kijk voornamelijk naar de foto. Hij is van heel dichtbij genomen, maar je ziet duidelijk blond haar en een zwarte top met spaghetti-bandjes. Ouder dan de andere vrouwen die hun waren aanprijzen, maar de foto is zo korrelig dat de leeftijd schatten erg moeilijk is.

Maar ik weet exact hoe oud ze is. Ik weet dat ze veertig is.

Want die vrouw in de advertentie ben ik.

2

Kelly Swift stond in het midden van een wagon op de Central Line en verplaatste haar gewicht van de ene voet op de andere om haar evenwicht te bewaren terwijl de trein een bocht nam. Een paar kinderen – niet ouder dan een jaar of veertien, vijftien – kwamen op Bond Street met veel misbaar de trein binnen. Ze slingeren elkaar vloeken en verwensingen naar het hoofd maar ze zijn te gewoontjes om overtuigend over te komen. Aangezien het al te laat was voor naschoolse clubs en het buiten donker was, hoopte Kelly dat ze op weg waren naar huis en niet gingen stappen. Niet op die leeftijd.

‘Fucking wreed!’ De jongen keek op en aan zijn houding kon Kelly zien dat hij zich geneerde toen hij haar zag. Kelly keek op de manier die ze zich bij vele gelegenheden herinnerde van haar moeder en de tieners vielen stil, kregen een rood hoofd en draaiden zich om en bestudeerden de sluitende deuren. Ze was waarschijnlijk oud genoeg om hun moeder te zijn, bedacht ze treurig. Ze telde terug van dertig en probeerde zichzelf voor te stellen met een veertienjarige. Verschillende schoolvriendinnen hadden kinderen van die leeftijd. De Facebook-pagina van Kelly vulde zich geregeld met foto’s van gelukkige gezinnetjes, en een paar kinderen van vriendinnen hadden haar zelfs een vriendschapsverzoek gestuurd. Dan voelde je je pas echt oud.

Kelly ving de blik op van een dame met een rode jas aan de an-

dere kant van de wagon en die knikte haar goedkeurend toe vanwege het effect dat ze op de jongeren had gehad.

Kelly beantwoordde haar glimlach. ‘Goede dag vandaag?’

‘Ik ben blij dat hij om is,’ zei de vrouw. ‘Laat het weekend maar komen, wat jij?’

‘Ik moet werken. Ik heb dinsdag pas weer een vrije dag.’ En dan heb ik maar één dag vrij, met daaropvolgend zes dagen werken, dacht ze en ze kreunde inwendig.

De vrouw keek verschrikt.

Kelly haalde haar schouders op. ‘Iemand moet het doen, hè?’

‘Dat is waar.’ De trein minderde vaart voor Oxford Circus en de vrouw stapte naar de deur. ‘Ik hoop dat je een paar rustige dagen hebt dan.’

Als dat niet de goden verzoeken is, dacht Kelly. Ze wierp een blik op haar horloge. Nog negen stations tot Stratford, daar moest ze de spullen afleveren en dan kon ze naar huis. Het zou acht uur, half-negen worden. En om zeven uur morgenochtend moest ze weer present zijn. Zonder de moeite te nemen een hand voor haar mond te houden gaapte ze hartgrondig en ze vroeg zich af of er eten in huis was. Ze deelde een huis in de buurt van Elephant and Castle met drie anderen, wier namen ze alleen kende van het prikbord in de hal. De zitkamer was door de huisbaas tot extra slaapkamer omgebouwd, zodat het keukentje de enige gemeenschappelijke ruimte was. Er was maar plek voor twee stoelen, maar door de onregelmatige diensten van haar huisgenoten zag Kelly soms dagenlang niemand. De vrouw met de grootste slaapkamer, Dawn, was verpleegster. Ze was jonger dan Kelly, maar veel huishoudelijker aangelegd, en ze liet soms een portie eten naast de magnetron staan met een felroze post-it waarop stond: *Tast toe!* Haar maag rommelde bij de gedachte aan eten en ze keek weer op haar horloge. Het was vanmiddag drukker geweest dan ze had voorzien en volgende week zou ze zeker overuren moeten draaien, anders kwam ze er nooit doorheen.

Bij Holborn stapten een paar zakenlui in en Kelly monsterde ze met een ervaren blik. Op het eerste gezicht zagen ze er identiek uit met hun korte haar, donkere pak en aktetas. Maar het zat hem al-

tijd in de details, dacht Kelly en ze zocht naar een dun krijtstreepje; de titel van een boek dat achteloos in een tas was geduwd; een stalen brilletje met een geknakte poot; een bruinleren horlogebandje onder een witte manchet. De persoonlijke eigenaardigheden en uiterlijke tics die ze deed opvallen in een rij gelijksoortige mannen. Kelly staarde openlijk, afstandelijk. Ze oefende gewoon, hield ze zich voor, en het kon haar niet schelen dat er een opkeek en haar blik op zich gevestigd zag. Ze dacht dat hij zijn blik zou afwenden, maar in plaats daarvan knipoogde hij en zijn mond glimlachte zelfbewust. Kelly's blik flitste naar zijn linkerhand. Getrouwd. Blank, goedgebouwd, ongeveer 1 meter 80 lang, met een donker waas op zijn kaken dat er een paar uur eerder waarschijnlijk nog niet was geweest. Een vergeten geel etiket van de stomerij aan de binnenkant van zijn jas. Hij stond zo stram rechtop dat ze vermoedde dat hij een ex-militair was. Een onopvallende verschijning, maar Kelly zou hem herkennen wanneer ze hem nog eens zag.

Tevreden richtte ze haar aandacht op de nieuwe instroom van passagiers die bij Bank waren ingestapt en nu de trein door liepen op zoek naar de laatste zitplaatsen. Bijna iedereen had een mobiel in zijn hand. Ze speelden een spelletje, luisterden naar muziek of omklemden hem alsof hij aan hun handpalm vastgegroeid was.

Aan de andere kant van het rijtuig hief iemand zijn mobieltje en Kelly wendde zich intuïtief af. Toeristen die een typisch beeld wilden van de ondergrondse van Londen om thuis te laten zien, maar ze vond het een belachelijk en bizar idee dat ze de achtergrond moest vormen van andermans vakantiefoto's.

Haar schouder deed pijn. Ze was tegen een muur gebotst toen ze de bocht naar de roltrappen van het perron op Marble Arch te krap had genomen. Ze was evengoed net te laat geweest en het irriteerde haar dat ze die blauwe plek voor niets had opgelopen. De volgende keer moest ze sneller zijn.

De trein stopte op Liverpool Street; er stond een drom mensen op het perron ongeduldig te wachten tot de deuren openschoven.

Kelly's hartslag versnelde.

Daar, in het midden van de menigte, half verborgen onder de capuchon van zijn sweater en een honkbalpetje, stond Carl. Ze her-

kende hem meteen en hoe graag ze ook naar huis wilde, ze kon zich niet van hem afwenden.

Aan de manier waarop hij zich omdraaide en tussen de mensen verdween zag ze dat Carl Kelly een onderdeel van een seconde voor ze hem zag had ontdekt. Hij was net zomin als zij blij met deze ontmoeting en ze zou snel moeten zijn.

Net voor de deuren zich sissend sloten sprong Kelly het perron op. Eerst dacht ze dat ze hem kwijt was, maar toen zag ze honderd meter verder het honkbalpetje.

Hij rende niet, maar zigzagde snel tussen de mensenmassa op het perron door.

Als Kelly één ding had geleerd in de afgelopen tien jaar was het dat je met beleefdheid nergens kwam in de metro.

‘Pas op!’ schreeuwde ze. Ze begon te rennen en duwde twee oudere toeristen met rolkoffers opzij. ‘Aan de kant!’ Ze had hem misschien vanmorgen moeten laten lopen en daar een beurse schouder aan overgehouden, nu was ze niet van plan hem uit het oog te verliezen. Even schoot het eten waar ze thuis op hoopte door haar hoofd en ze berekende dat haar werkdag nu zeker met twee uur verlengd zou worden. Maar wat moest, dat moest. Ze kon altijd op weg naar huis ergens kebab halen.

Carl rende de roltrap op.

Een beginnersfout, wist Kelly, en ze nam de gewone trap. Daar liepen minder toeristen in de weg en het kostte minder spierkracht dan de schokkerige bewegingen van de roltrap. Evengoed brandden Kelly’s spieren toen ze op gelijke hoogte kwam met Carl.

Bovengekomen wierp hij een snelle blik over zijn schouder en zwaaide naar rechts.

Verdomme, Carl, dacht ze, ik zou nu moeten uitklokken. Met een laatste krachtsinspanning kreeg ze hem te pakken net voor hij over de toegangspoortjes wilde springen. Met haar linkerhand greep ze zijn mouw en met de rechter dwong ze zijn arm omhoog achter zijn rug.

Carl deed een halfslachtige poging zich los te rukken en bracht haar zodanig uit haar evenwicht dat haar pet op de grond viel.

Kelly zag vanuit haar ooghoek dat iemand hem oprapte en hoopte

dat die er niet mee vandoor zou gaan. Het was al niet zo goed gevallen dat ze vorige week tijdens een schermutseling haar wapenstok was kwijtgeraakt en ze wilde niet nog eens op het matje geroepen worden.

‘We hebben bericht gekregen dat je niet in de rechtbank bent verschenen, vriend,’ zei Kelly stukkend, want het viel niet mee om te hijgen met een kogelvrijvest aan. Haar hand ging naar haar riem en ze pakte de handboeien, die ze om Carls polsen vastmaakte, waarna ze controleerde of ze wel goed vastzaten. ‘Ik heb je.’

Ik zie jou. Maar jij ziet mij niet. Je bent verdiept in je boek; een pocket met een meisje met een rode jurk op de voorkant. Ik kan de titel niet lezen maar dat geeft niet, ze zijn toch allemaal hetzelfde. Als het niet is jongen ontmoet meisje, is het jongen zit achter meisje aan. Jongen vermoordt meisje.

Bij de volgende halte kruip ik onder dekking van de binnenkomende passagiers dichtër naar je toe. Je hangt aan een beugel in het midden van het rijtuig en leest met je boek in één hand. Geroutineerd sla je met je duim de bladzijde om. We staan nu zo dicht bij elkaar dat onze jassen elkaar raken en ik ruik de vanillegeur in je parfum; een aroma dat verdwenen zal zijn als je klaar bent met je werk. Sommige vrouwen verdwijnen in de lunchpauze naar het toilet om hun make-up bij te werken en hun parfum te verversen. Jij niet. Wanneer ik je na je werk weer zie is de donkere make-up van je oogleden af gezakt en vormen de resten een kring onder je ogen; je lippenstift is verdwenen op de rand van de eindeloze kopjes koffie.

Je blijft aantrekkelijk, ook na een lange werkdag. Dat betekent veel. Niet dat het altijd om schoonheid gaat; soms is het een uitheems uiterlijk, grote borsten of lange benen. Soms stijl of élégance – een marineblauwe broek met een scherpe vouw en bruine hakken – en soms is het glimmend en ordinair. Sletterig zelfs. Afwisseling is belangrijk. Zelfs de fijnste biefstuk wordt saai als je hem elke dag eet. Je handtas is groter dan gemiddeld. Meestal draag je hem over je

schouder, maar wanneer het druk is in de trein – op dit deel van het traject – zet je hem op de grond tussen je voeten. Hij hangt open, zodat ik erin kan kijken. Een portemonnee – reebruin kalfsleer met een vergulde gesp. Een borstel met blonde haren erin. Een keurig opgevouwen boodschappentasje. Leren handschoenen. Twee of drie bruine enveloppen, opengescheurd en met inhoud en al in de tas gestopt. Post die je van de deurmat hebt opgeraapt na het ontbijt en op het perron, terwijl je op de trein wachtte, hebt opengemaakt. Ik strek mijn nek om te lezen wat er op de bovenste envelop staat.

Nu weet ik hoe je heet.

Niet dat het belangrijk is; jij en ik zullen geen relatie aangaan waarbij namen belangrijk zijn.

Ik pak mijn telefoon en tik op het icoon van de camera. Ik draai me naar je toe en met mijn duim en wijsvinger zoom ik in tot ik je gezicht in close-up heb. Iemand die het ziet zal denken dat ik een verslag van mijn treinreis op Instagram wil zetten, of Twitter. Hash-tag selfie.

Een geluidloze klik en je bent van mij.

De trein maakt een bocht en je bukt je naar je tas, nog steeds verdiept in je boek. Als ik niet beter zou weten zou ik denken dat je me hebt zien kijken en je tas in veiligheid wilt brengen, maar dat is het niet. Door de bocht weet je dat je er bij het volgende station uit moet.

Je vindt je boek spannend. Meestal stop je eerder met lezen, aan het eind van een hoofdstuk, en dan stop je er de ansichtkaart tussen die je als boekenlegger gebruikt. Vandaag lees je nog als de trein al langs het perron rijdt. En wanneer je je naar de uitgang begeeft en ontelbare keren ‘Sorry’ en ‘Pardon’ zegt. Op weg naar de uitgang lees je nog, al flitst je blik steeds omhoog om te zorgen dat je tegen niemand op botst.

Je leest nog steeds. En ik kijk nog steeds.

Lees verder in *Ik zie jou*.

Eerste druk juni 2017

Oorspronkelijke titel *I See You*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2016 Clare Mackintosh

The moral right of Clare Mackintosh to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Kris Eikelenboom

Omslagontwerp Marry van Baar, naar een origineel idee van Little, Brown UK

Omslagillustratie © Smart Photography

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3775 4

ISBN e-book 978 90 261 3776 1

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.